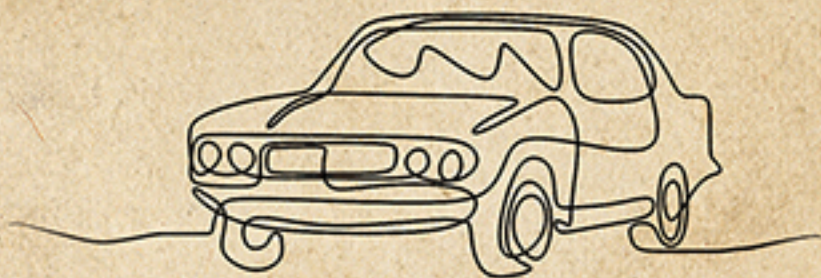

КОЛЕКЦІЯ ТЕАТРАЛЬНА

Ясміна Реза

BELLA FIGURA

З ФРАНЦУЗЬКОЇ ПЕРЕКЛАВ
ІВАН РЯБЧІЙ

*Cet ouvrage a bénéficié des soutiens du Programme d'aide
à la publication Skovoroda de l'Ambassade de France en Ukraine
et de l'Institut français d'Ukraine.*

*Це видання було здійснено за підтримки Програми сприяння
видавничій справі «Сковорода» Посольства Франції в Україні
та Французького інституту в Україні.*

к о л е к ц і я т е а т р а л ь н а

Ясмiна Реза
Yasmina Reza

BELLA
FIGURA

З французької переклав
Іван Рябчій

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.133.1

P-34

Ясмiна Реза
BELLA FIGURA

П'єса

З французької переклав Іван Рябчій

Перекладено за виданням:

Yasmina Reza

Bella Figura

© *Yasmina Reza, Flammarion, 2015.*

ISBN: 978-2-0813-6432-5

Ясмiна Реза (Yasmina Reza) — відома французька письменниця, драматург і кіносценаристка. Її твори перекладено понад тридцятьма п'ятьма мовами, її п'єси йдуть у провідних театрах світу. Лауреат найпрестижніших театральних премій світу: премії «Тоні», премій імені Мольєра та Лоуренса Олів'є, Великої театральної премії Французької академії та інших. В Україні Ясмiна Реза відома завдяки п'єсам «Божество різанини» («Dieu de carnage», 2006) та «Арт» («Art», 1994). П'єсою «Bella Figura» (2015) вона продовжує притаманні їй пошуки хтонічних стихій у людині, мов вправний хірург, являє світу істинні й фальшиві почуття, стосунки, вчинки тощо. Думка автора не знає «звичайних» і «випадкових» подій: для неї важлива кожна дрібниця, а навіть найменша деталь є складником велетенського пазлу життя.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна передавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

Copyright © Yasmina Reza, Flammarion, 2015

All rights reserved

ISBN 978-617-7654-92-5

ISBN 978-617-7192-29-8

Серія «Колекція театральна»

© Іван Рябчій, український переклад, 2022

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2022

Присвячується Франсуа Зімере

Дійові особи

Андреа

Борис Амет

Франсуаза Ірт

Ерік Блюм

Івонна Блюм (*мати Еріка*)

(Чотирьом першим між сорока і сорока п'ятьма роками).

Необхідні паузи і проміжки майже не позначені в тексті.

Найголовніше — синкопи, затримки і замовчування.

1

Весняний вечір. Ще ясніє день.

Парковка ресторану (назву на вивісці ми не бачимо).

Стоїть чоловік.

Поруч авто — з боку пасажира відкриті дверцята. Звідти стирчать ноги молодої жінки. Вона запалює цигарку.

Перш ніж чоловік подає голос, спливає певний час.

БОРИС: ...Можемо зняти номер в «Ібісі», і там я прямо з порога тебе осідлаю!.. Мені ця думка подобається!

АНДРЕА: Де? В «Ібісі»?

БОРИС: Та де хочеш!.. (Пауза). Я був би тобі дуже вдячний, якби ти не курила в машині.

Андреа глибоко вдихає дим і напускає його повну машину — спереду і позаду. Вона дуже старається.

БОРИС: То що ми вирішуємо?

АНДРЕА: А мені плювати...

БОРИС: Залишаємось тут? Шукаємо інше місце? Андреа, що нам робити?

АНДРЕА: Слухай, скажи чесно: це нормально, по-твоєму, привозити мене до ресторану, який порадила твоя дружина?

БОРИС: Вона не *порадила*! Вона сказала, що там смачно готують!

АНДРЕА: Це те саме.

БОРИС: Ні!

АНДРЕА (*ліниво вилазить із машини*): І з ким ти маєш тут бути?

БОРИС: Та нічого такого. Просто клієнти...

АНДРЕА: Однак ти запитав свою дружину, знаючи, що підеш сюди зі мною.

БОРИС: Я не питав! Ми просто розмовляли. Що тут такого?!

АНДРЕА: Якщо ти вирішиш мені хустку подарувати — ти теж у неї поради запитаєш?

БОРИС: Не бачу зв'язку.

АНДРЕА: Та ні, це одне і те саме.

БОРИС: Андреа, я роблю все, що можу! Це лише ресторан...

АНДРЕА: Робиш, що можеш?

БОРИС: Я не це хотів сказати...

АНДРЕА: Ти робиш *усе, що можеш*, — і ведеш мене в ресторан?!

БОРИС: Так, роблю! Роблю — і все, крапка! Годі! Ти мені дорікаєш тим, що я згадую про тебе, лише коли хочу сексу, і намагаюся втиснути у свій насичений графік — я це вже чув, і я дійсно звільнив час для вечері у дуже непростий для мене період, і через це змушений викручуватись, як тільки можу...

АНДРЕА: Боже, яка ж я невдячна — адже мене вшанували цілою вечерею!

БОРИС: Я не прошу про вдячність, вистачило б і усмішки...

АНДРЕА: Зараз лусну від радощів!

БОРИС: То ми кудись поїдемо? Куди б ти хотіла?

АНДРЕА: Бачу, ти не розумієш. Уже сам факт, що твоя дружина причетна до зустрічі, яка стосується тільки нас із тобою, що її схвалення може вплинути на задоволення, яке ми начебто мали б розділити лише вдвох, — невже ти не розумієш, наскільки мені це гидко?!

БОРИС: Розумію, ясна річ, розумію — але ти перебільшуєш!

АНДРЕА: А звідки вона знає про цей ресторан? Її туди коханець водить?

БОРИС: Дуже смішно.

АНДРЕА: Їй відомо, що ти цього вечора будеш тут?

БОРИС: Ні, не відомо.

АНДРЕА: А що ти їй сказав?

БОРИС: Припини курити!

АНДРЕА: Чого б це раптом?

БОРИС: Ти забагато куриш.

АНДРЕА: Мені приємно, що ти так про мене турбуєшся. Якщо я й справді багато курю, то воно варте того, щоб ти потурбувався про мене.

БОРИС: От я і турбуюсь.

АНДРЕА: Тобто, щоб хтось нарешті хоч трошки потурбувався про мене, треба витворити щось аж таке!

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.